

1) BIBLICKÉ DĚJINY

1) ČAS

Následující soubor map je pokusem v sedmi obrazech zobrazit kontinuitu mezi Starým a Novým zákonem.

Pojem mapa jsem zvolil proto, protože podle mapy se dá chodit, ukazuje cestu a přitom sama není zobrazovanou realitou. Někteří kazatelé také samotnou Bibli přirovnávají k mapě, aby ukázali jak ji máme používat pro svůj život, orientovat se v ní a chodit podle ní. Tato schemata by tedy měla sloužit jako orientační mapy pro chození podle Písma, ukazovat cestu a pokud možno přehledně a jednoduše v několika obrazech zobrazit celou chronologii biblických dějin spásy a usnadnit tak základní orientaci v Bibli.

Víra a představy

Považuji za důležité oddělit to, na čem záleží od toho, co jen pomáhá a slouží. Člověk, který nemá cit pro mapy, může být stejně dobrým křesťanem i když ho tyto mapy neosloví, nebo se přidrží jiných představ. Mapy jsou obrazem pouhých představ o Bibli, ale to, čemu máme věřit, je Boží Slovo, nikoliv představy. Duch Svatý, který pak zná každého z nás osobně, přichází, aby to Slovo osvětlil, pro každého trochu odlišným, pro něj přijatelným způsobem tak, aby porozuměl.

Mám však za to, že i naše představy výrazně ovlivňují naši víru. Každý jedná podle toho, čemu věří a věří podle toho, jak si to představuje. Nechci veřejnost kastovat, ale někteří jsou založeni spíše humanitně, než přírodovědně a takové budou spíše zajímat mezilidské vztahy a příběhy, než obrazy a časoprostorové modely, protože nejsou zvyklí přemýšlet v obrazových dimenzích. Někomu třeba nemusí vyhovovat přirovnání lásky ke gravitaci (viz. O ztátě středu – Hřích), může mu to připadat primitivní až degradující, možná až příliš technické. Nemusí to přijímat, každý ať má své přesvědčení. Mojí snahou bylo vyjádřit, že po smrti v duchovním světě se i tyto věci jako je láska, hřích, morálka apod. stávají skutečnými silami, jakoby o reálné fyzikální síly šlo. Pokud tedy někdo tyto mapy vidí jenom jako alegorie (metafory, podobenství), nevadí. Já sám je vidím tak, že se jedná spíše o analogie (paralely, předobrazy), asi jako obětování beránka není nějakou metaforou pro ukřižování Pána Ježíše Krista, ale je jeho předobrazem. Podobně, i když trochu odlišně, jsou předobrazy Božího Slova pro člověka ukryty tímtež Slovem v přírodě, tedy např. i v kapce vody dopadající na hladinu, nebo v housence a motýlovi.

Naše představy by ovšem měli jen napomáhat a sloužit naší víře a ne ji určovat. Žel naše praxe je zpravidla jiná. Máme představu, té uvěříme a podle té víry jednáme a žijeme. Uvěří-li křesťan, že již nepodléhá Božímu soudu, vytvoří si představu, že po smrti hned „žbluňkne“ do ráje, uvěří tomu a začne se podle toho chovat. Pokud věřím v duchovní boj, mám o tom konkrétní představy. Ty se týkají především ponebesí. Je to konkrétní, duchovní prostor obklopující nás a celou zemi, není ani nebem, ani peklem, ale místem, kterým musíme po smrti projít a při tom se s námi ještě něco bude dít, i když vstupenku (smlouvu) máme již v kapse. Jsem přesvědčen, že mé představy souzní s Bibli a nejsou ani v rozporu s většinou prorocství.

Čas

(Většina informací **o čase** v této kapitole nevychází přímo z Bible, ani z pozorování přírody a tudíž by neměly být hlavním předmětem víry, ani přesvědčení a už vůbec ne zdrojem zbytečných sporů. Je možné je ignorovat, nebo si je upravovat, také i můj pohled se na ně postupem času mění. Vždy by však měly zůstat na okraji našeho zájmu a nepřisuzovat jim zásadní význam. Jsem přesvědčen, že žádný člověk nebude Bohem souzen za nedostatečnou představu o všech tajích stvoření.)

Když jsem uvěřil, měl jsem již určitou zkušenost z experimentů s drogou, (nedoporučuji zkoušet, daň je opravdu krutá), že existuje ještě jiný, skrytý, duchovní prostor. Jak je to potom s časem v tomto prostoru, jsem si však dlouho nedokázal představit.

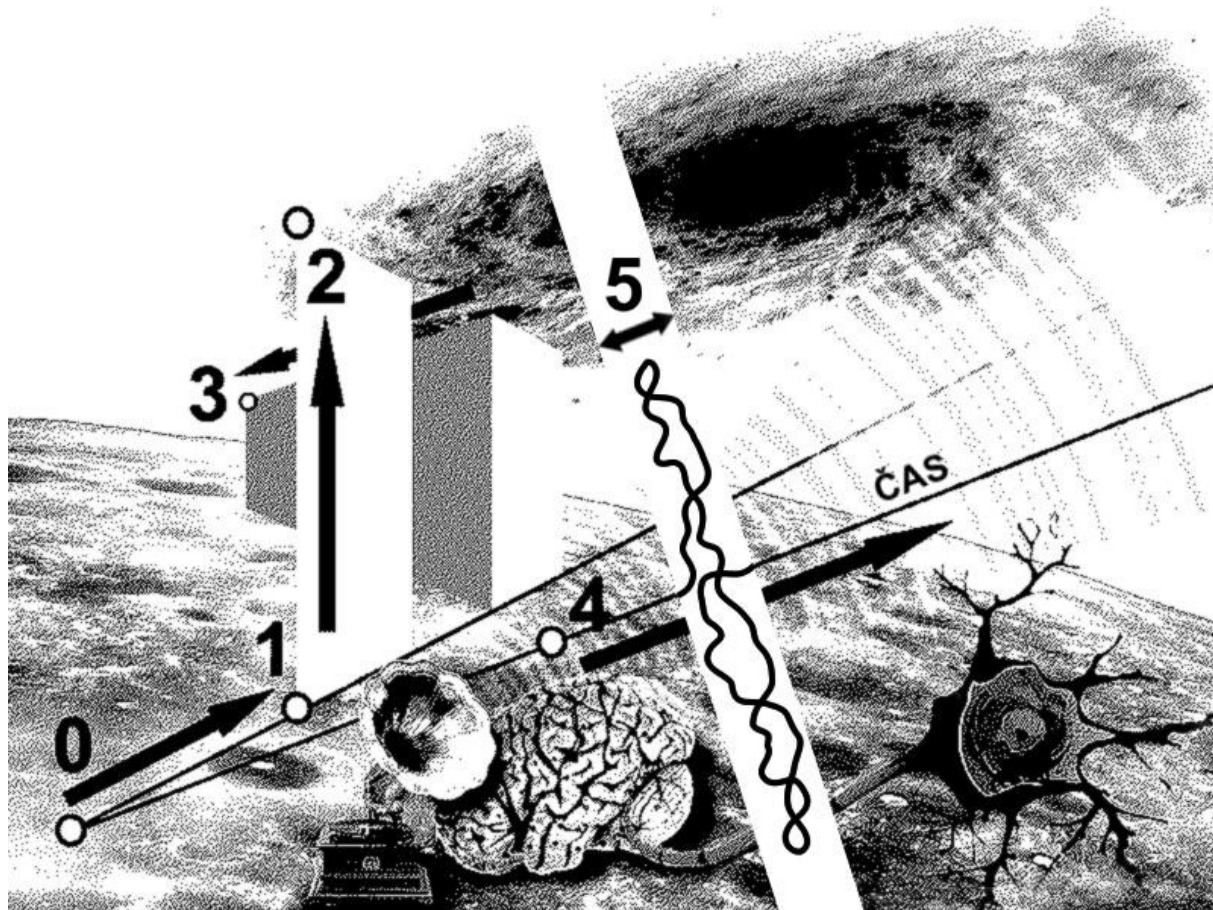
Rychle a snadno jsem uvěřil, že život smrtí nekončí a že vše bude jednou správně a spravedlivě posouzeno. Také astrofyzika prý již přichází na to, že i s informacemi je to ve vesmíru podobné jako s energií. Prý se stejně jako energie, ani **informace ve vesmíru NEZTRÁCEJÍ**. Proto je docela možné, že i Kristův výrok:

Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu. (Matouš 12,36)

nemusí být jen nějakým mravokárným „trikem“, ale může vyjadřovat právě tuto kosmologickou „konstantu“ o zachování informace ve vesmíru. Ještě že tu je Kristův kříž, který není jen „bílou dírou“ (otevřenými dveřmi do nebe), ale i „černou dírou“ pro naše hříchy. Kříž je Božím nástrojem, který naše hříchy hází do „jezera zapomnění“ a nebudou již připomínány. Bylo mi jasné, že čas po smrti pokračuje stejným směrem dál, směřuje nejprve skrze kříž k soudu, pak do Nebeského Království a nakonec ke splnutí s Bohem ve věčnosti.

Až mu bude podřízeno všecko, pak i sám Syn se podřídí tomu, kdo mu všecko podřídil a tak bude Bůh všecko ve všem. (1.Korintským 15,28)

Velkým objevem pro mne bylo, že Boží věčnost není věčné plynutí času, ale naopak **zastavení času** ve věčné přítomnosti. Pokud Bible mluví o Božím odpočínutí, je to v konečném důsledku přijetí do této věčné přítomnosti. Nebyla to pro mne úplně nová informace o čase, již před obrácením jsem se setkal v souvislosti s astrofyzikou s pojmem **Quazisoučasnost**, což je časová singularita, hypotetické epicentrum všech přítomností, které z něho vyzařují jako paprsky. Celý fyzický vesmír se pak i s námi skrze tyto paprsky pohybuje, asi jako když se prodíráme rákosím a tak mjíme jednu přítomnost za druhou. Je to hypotéza vycházející z kvantové teorie hmoty, kde se předpokládá, že i čas má svá kvanta, tedy nejkratší, dále nedělitelné časové úseky, představující tu nejaktuálnější přítomnost – stéblo rákosu. Čas je zde zobrazen tedy jako čtvrtá prostorová dimenze, představující **štěrbinu** mezi minulostí a budoucností.

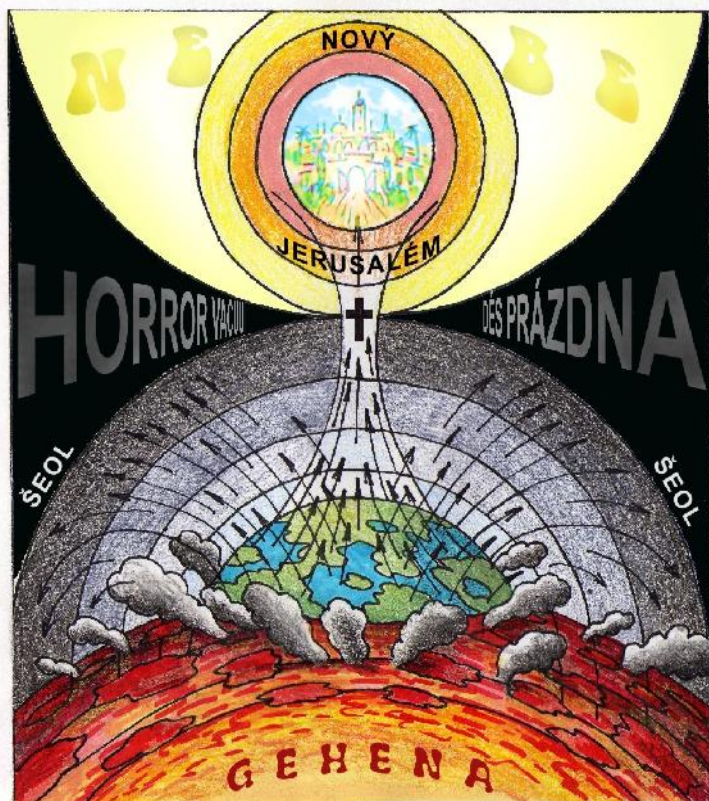

Už jako student jsem si zobrazil vstup do páté dimenze koridorem, který se otevírá štěrbinou mezi zastaveným časem. (Originál se ztratil, tak jsem v počítači vytvořil přibližnou repliku.) Z nultého bodu vychází prostor i čas, nejprve první dimenze – čára, pak druhá – plocha a konečně třetí – objekt a prostor. Čas je vyjádřen zvukem hudby z gramofonu i lidským myšlením a veškerým pohybem ve vesmíru. To vše se přerušuje zastaveným časem a otevírá se pátá dimenze. V ní jsem předpokládal nové formy existence, nové dimenze pohybu mimo čas v jakémsi nadčasu, nebo vícečasu. Myslím si, že s něčím podobným se všichni setkáme v okamžiku smrti, která se stane naším únikem touto štěrbinou přítomnosti mimo prostor a čas tohoto světa. Pokud však lidská duše ulpí na tomto světě, je odsouzena i po tělesné smrti prožívat svou věčnost s touto planetou. Všeobecně vžitá představa veřejnosti, že křesťané věří tomu, že budou žít věčně miliardy a miliardy let, opravdu děsí a odpuzuje. Je paradoxem, že jde spíše o obraz pekla, než nebeského ráje a proto právě z této časnosti potřebujeme být vysvobozeni. Lidská duše je od Boha, který je Pánem všech časů. Bůh čas stvořil a prodlévá mimo něj. Ponebesí obklopující celou zemi je Božím nástrojem pro jednání andělů a Ducha Svatého a čas v něm probíhá téměř shodně jako tady, čím blížeji, tím shodněji. Každá událost na zemi má svůj odraz (možná i příčinu) v ponebesí, jinak by např. oběť zvířat nemohla mít duchovní účinnost. Ohnivý jezero (Gehena) je reálným úkazem tzv. Druhé smrti pro Satana a jeho služebníky (démony). Odehraje se v ponebesí, ale může také časově souviset i s reálnou, astronomickou

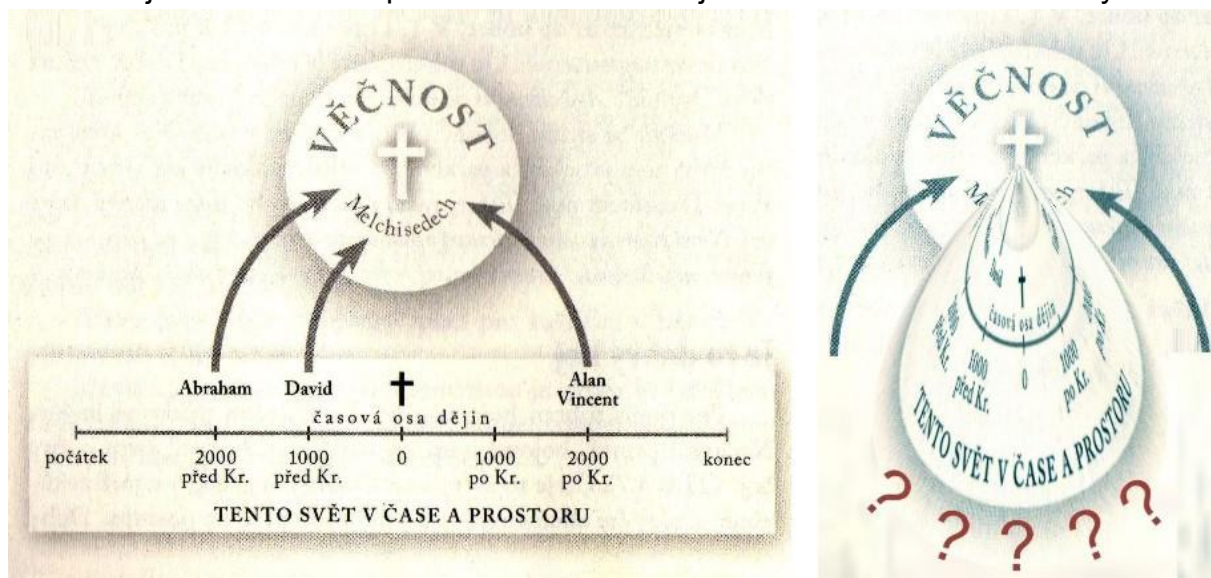

situací planety Země. Většina astronomů se shoduje v tom, že časem Slunce ztratí svou soudržnost a dříve než vyhasne, zvětší se jeho objem až za hranice celé planetární soustavy a spolu s ostatními se i planeta Země roztaví a vypaří. To se může v ponebesí této planety shodovat s biblickou Gehenou. Jistě to bude v době, kdy na zemi už nebude žádný život a kdy všechny duše už projdou

Posledním soudem. Myslím, že je každému jasné, že zůstat v časnosti této planety **věčně**, není moc dobrý nápad. Pokud platí to, že lidská duše je věčná a tudíž ani po smrti už nemůže zrušit svou existenci a spáchat sebevraždu, bude dobré se začít zajímat, jak uniknout. Bůh sám vytvořil únikový koridor, je jím Kristův kříž, jeho věčný otisk v ponebesí. Jsou to otevřené dveře do Nebeského Království a do věčného odpočinku. Ježíš na kříži otevřel štěrbinu zastavené přítomnosti. Něco takového může dokázat jen Bůh. Jediným „technicky funkčním“ nástrojem, jak se dostat do této štěrbinu je pro člověka, světe div se, **POKÁNÍ**. Tím je morální uznání své viny (hříchu) a osobní vztah (smlouva) s Kristem. Tato štěrbinu kříže propojuje

dvě místa na zemi a na nebi, strom života v ráji uprostřed zahrady a strom života v Nebeském Království uprostřed města. Všechno významné Boží jednání na zemi jakoby se odehrálo na této pomyslné, vertikální linii. Bible má svého významného zástupce věčnosti, je jím král Melchisedech, proto jsem tuto vertikální, časovou linii nazval **Melchisedechova osa**. Je to jen technický termín pro grafické zobrazení věčné Boží přítomnosti do map, jinak neznámá nic duchovního, ani Bible o takové ose nic neříká. Zobrazit čas vertikálně mne však nenapadlo hned na začátku. Místo abych viděl Boha pouze v přítomnosti, viděl jsem ho (ještě před obrácením) jen v minulosti jako Stvořitele a pak až v budoucnosti jako Soudce a mezi tím nebylo vidět

nic. Horizontální časnost mi stále nemilosrdně rozdělovala Boha na dva. Ilustrace pocházející z knížky od Alana Vincenta „Dobrý boj víry“ to řeší jednoduše a názorně. Alan Vincent je celosvětově uznávaným biblickým učitelem a prorokem s mocným obdarováním duchovních darů uzdravování aj. Schema je přesné, výstižné a dostačující. Dobře ukazuje vztah časnosti a věčnosti, Bůh stojí mimo čas a je mu nadřazen. Čára pozemské historie plyne zleva doprava ve smyslu čtení textu. Úplně stejně jsem to viděl na začátku víry, ale pořád mi něco vadilo. Chyběl mi tam ten čas, který po smrti pokračuje stále stejným směrem dál. Také se mi stále v představách oba konce (počátek a konec) spojovaly do časové singularity, ze které vyvěrají a do které se vrací, ale nebylo to ono. Kde je potom to místo obratu a jaký význam v tom má kříž? Intuice mi říkala, že čas nemá podobu smyčky, výronu (protuberance), čas se sám od sebe neobrací zpět. I když šlo jen o zobrazení, nedalo mi to spát.

Jiný obrázek (volná ilustrace bez komentáře) z knihy St. Hawkinga „Vesmír v kostce“ ukazuje na výtvarnou nedostatečnost lidských představ o Stvoření. Michelangelův obraz Boha Stvořitele je umístěn před „Velký třesk“ a vesmír se pak trychtýřovitě šíří dál známým (evolučním) způsobem do prázdnoty. Kde je ale potom ta „vracečka“, jakým časoprostorem se máme k Bohu vrátit? Ostatní bratři ve víře to většinou neřeší. Přijali představu nepředstavitelnosti Boží a mají recht. Bůh je podle nich na začátku i na konci i uprostřed, všude.

Kam plyne čas po smrti nikoho netrápilo. Bible však většinou mluví o samých představitelných věcech: každý jen jednou umírá a potom přijde soud, v Nebeském Království je město a v něm kromě chodníků ze zlata jsou stromy, které rodí ovoce dvanáctkrát do roka a jejichž listí má uzdravující moc. Tedy konkrétní čas, konkrétní prostor.

Opět to byla kapka vody dopadající na hladinu, která mi dala uspokojujivé řešení, alespoň pro dostatečně dynamické zobrazení. Čas se tak vertikalizoval a směřuje stále stejným směrem od samého začátku Stvoření (Velkého třesku) zpět k Bohu. Avšak Hřích způsobil odklon a minulé cíle a pokání proto **neznamena návrat v čase**. Na otázku: v jakém čase Bůh stvořil nebe a chaos (vrcholný řád a vrcholnou neuspořádanost) a v jakém čase Duch svatý sestoupil s Božím slovem do chaosu? zní rozpačitá odpověď: v žádném, nebo jiném, nebylo to ještě v historii tohoto vesmíru.

